

Nejdřív jsem chtěla vykřiknout: BRRR! PAVOUK!
Ale pak jsem si pavouka vzala na prst a pořádně jsem si ho prohlédla.

Jé, ty jsi malinký,
a vůbec nejsi
ošklivý.

Náhodou jsi
docela
hezký malý
pavouček.

Ještě jsem chtěla dodat, že se pavouků normálně bojím, ale už jsem to nedořekla. Jen jsem zůstala sedět s otevřenou pusou. Ten malinký pavouček totiž začal POVÍDAT! Po chvilce překvapení jsem vykoktala:

Ty mluvíš?

Kdo jsi?

Jak je to
možné?

A pavouček, jakoby nic, pokračoval dál. Představil se mi jako pavouk Plachetnatka. Poučil mě o tom, že své jméno mají tihle pavoučci podle sítí, které pletou. Natahují je v trávě mezi stébly jako malé plachty. Ráno pak bývají plné rosy. A že mluví? To prý se v podvečer SVATOJÁNSKÉ NOCI může přihodit leckomu, že rozumí řeči zvířat. Svatojánská noc je totiž POHÁDKOVÁ, poučil mě pavouček. Otvírají se skály s poklady...

No tedy! Kulila jsem oči. A pavouček pokračoval: „Proč myslíš, že sbíráme kapky rosy z našich pavučin?“ ukazoval na malé pavoučky, kteří pilně pracovali v sítích. „Připravujeme je pro svatojánské poklady. V noci se z kapek rosy stanou perly v některém z pokladů a třeba někdo bude mít to štěstí a najde je.“

„A to ještě není všechno! O SVATOJÁNSKÉ NOCI mají i květiny zvláštní sílu. Když si dnes večer natrháš devět bylinek a dáš si je pod polštář, zanesou tě určitě do pohádky!“

„DO POHÁDKY... To by bylo prima,“ zamyslela jsem se. „A jaké bylinky je nutné natrhat?“ vyzvídala jsem. „Třeba devět pampelišek? Těch máme spoustu na louce za chalupou...“

„Kdepak samé pampelišky! Každá bylinka by měla být jiná.“ Třeba:

Sotva pavouček napočítal všech devět bylin, uslyšela jsem z dálky volání brášky. Podle hlasů jsem poznala, že už mě hledají oba dva. A na jednu:

MLASK!

Skočil na mě Puntá!

Vesele vrtěl ocáskem, že mě objevil...

Nechala jsem pavoučka přeběhnout z prstu zpátky na stéblo trávy, zamávala jsem mu a běžela za brášky. Přeskakovala jsem borůvčí i pařezy a v hlavě mi pořád vrtalo, co mi to pavouček vyprávěl...